

Mazoni: un retorn per tornar a creure

Text > RAMON MORENO

Després d'una aturada de gairebé dos anys, Mazoni torna amb *Banderes per a daltònics*, un disc que sona com una reconciliació amb ell mateix i amb la música. Jaume Pla, que havia anunciat un descans indefinit per «reconnectar amb la vida real», esgotat del ritme frenètic que requereix una presència mediàtica constant, ha tornat amb un àlbum ple de llum, ironia i emoció, en el qual cada cançó sembla buscar un espai propi entre el desencant i l'esperança.

Produït per Aleix Bou —company de viatge habitual— i amb una llarga llista de col·laboradors, el disc recull onze temes sorgits d'una trentena de composicions. El resultat és una obra depurada, de melodies immediates i lletres transparents, que alterna l'energia rítmica i el rock més cru amb moments de quietud i introspecció. «Un petit

racó de pau per cadascú» o «Fe dins la tristesa» mostren el vessant més íntim i confessional de Pla, mentre que «Putes xarxes socials» apunta directament al malestar contemporani amb la seva dosi habitual de sarcasme.

Banderes per a daltònics és també una reflexió sobre la confusió del present, sobre la dificultat de trobar colors clars en un món saturat d'opinions i d'imatges. Mazoni hi parla de la fe, del pas del temps, de la necessitat de desconnectar per tornar a sentir. I ho fa amb el to ja conegut pels seus seguidors: una veu propera i càlida, una mica escèptica i crítica, íntima en alguns moments.

Mazoni demostra que la pausa no li ha fet perdre força i li ha donat una perspectiva nova, que torna a enllaçar amb les mirades seixanteres i els seus estimats Beatles, i amb la seva trajectòria musical de més de trenta anys.

MAZONI. *Banderes per a daltònics*. Bankrobber, 2025.

Mazoni ens recorda que, fins i tot en temps grisos, de música de consum ràpid, hi ha lloc per a les propostes treballades que lliguen amb l'essència més pura del rock.

CLIMA. *Això que ens passa*. Halley Records, 2025.

JOFRE BARDAGÍ. *Bardagí interpreta Serrat I*. U98 Music, 2025.

Clima, emocions amb temperatura pròpia

Text > R. M.

El grup figuerenc Clima fa un pas més en la seva trajectòria amb *Això que ens passa*, un segon disc que confirma el seu talent per vestir emocions quotidianes amb el seu *pop-rock* càlid amb alguns matisos sonors. Produït per Joan Borràs (Oques Grasses), el treball respira naturalitat i maduresa, amb arran-

jaments que juguen entre el *pop* lluminós i alguns tocs electrònics subtils. Les lletres, alguna amb vocació d'himne, parlen del pas del temps, les relacions, la valentia i la identitat, tot oscil·lant «entre la nostàlgia i l'esperança». Un disc magnífic per marcar el pas després d'una temporada frenètica de concerts.

Jofre Bardagí reviu els clàssics de Serrat

Text > R. M.

En el seu disc nou, Jofre Bardagí revisa algunes de les cançons més conegudes de Joan Manuel Serrat amb un to proper i natural. Sense voler imitar l'original, hi aporta la seva manera de fer: arranjaments senzills, una producció clara i una veu que transmet

calma i respecte. Temes com «Temps era temps», «Cançó de matinada» o «Res no és mesquí» mantenen el sentit i l'emoció del seu moment. Bardagí, que fuig de la nostàlgia, hi aporta una mirada fresca i actual, alhora que reivindica Serrat com una referència viva.